

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA CURȚII (Camera întâi)

16 iunie 2021 *

„Recurs – Articolul 181 din Regulamentul de procedură al Curții – Consecințe ale ieșirii Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană pentru membrii Curții de Justiție a Uniunii Europene – Declarație a Conferinței reprezentanților guvernelor statelor membre – Încheierea mandatului unui avocat general – Acțiune în anulare”

În cauza C-684/20 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 16 decembrie 2020,

Eleanor Sharpston, cu domiciliul în Schoenfels (Luxemburg), reprezentată de N. Forwood, BL, J. Robb, barrister, precum și J. Flynn și H. Mercer, QC,

recurentă,

celelalte părți din procedură fiind:

Consiliul Uniunii Europene,

Conferința reprezentanților guvernelor statelor membre,

pârâte în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot (raportor), președinte de cameră, domnul L. Bay Larsen, doamna C. Toader și domnii M. Safjan și N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere decizia luată, după ascultarea avocatului general, de a se pronunța prin ordonanță motivată, în conformitate cu articolul 181 din Regulamentul de procedură al Curții,

dă prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Ordonanță

- 1 Prin recursul formulat, doamna Eleanor Sharpston solicită anularea Ordonanței Tribunalului Uniunii Europene din 6 octombrie 2020, Sharpston/Consiliul și Conferința reprezentanților guvernelor statelor membre (T-180/20, nepublicată, denumită în continuare „ordonanța atacată”, EU:T:2020:473), prin care acesta a respins cererea sa de anulare în parte a Declarației Conferinței reprezentanților guvernelor statelor membre din 29 ianuarie 2020 privind consecințele retragerii Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană asupra avocaților generali ai Curții de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „declarația în litigiu”).

Cadrul juridic

- 2 Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (JO 2020, L 29, p. 7, denumit în continuare „Acordul de retragere”), aprobat prin Decizia (UE) 2020/135 a Consiliului din 30 ianuarie 2020 (JO 2020, L 29, p. 1), intrat în vigoare la 1 februarie 2020, prevede în al optulea considerent al preambulului său:

„Întrucât atât Uniunea, cât și Regatul Unit au interesul de a stabili o perioadă de tranziție sau de punere în aplicare în decursul căreia – în pofida tuturor consecințelor retragerii Regatului Unit din Uniune în ceea ce privește participarea Regatului Unit la instituțiile, organismele, oficiile și agențiile Uniunii, în special a încheierii, la data intrării în vigoare a prezentului acord, a mandatelor tuturor membrilor instituțiilor, organismelor și agențiilor Uniunii care au fost desemnați, numiți sau aleși ca urmare a calității Regatului Unit de stat membru al Uniunii – dreptul Uniunii, inclusiv acordurile internaționale, ar trebui să se aplice Regatului Unit și în Regatul Unit și, ca regulă generală, cu același efect în ceea ce privește statele membre, pentru a evita perturbările în cursul perioadei în care va (vor) fi negociat (negociate) acordul (acordurile) privind relațiile viitoare.”

- 3 Articolul 19 alineatul (2) TUE prevede că Curtea este compusă din câte un judecător pentru fiecare stat membru și este asistată de avocați generali.
- 4 Potrivit articolului 252 TFUE, Curtea este asistată de opt avocați generali și, la cererea sa, Consiliul Uniunii Europene, hotărând în unanimitate, poate mări numărul acestora.
- 5 Potrivit Declarației cu privire la articolul 252 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene referitor la numărul de avocați generali ai Curții, anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona, Conferința reprezentanților guvernelor statelor membre a declarat că, în cazul în care, în conformitate cu articolul 252 primul paragraf TFUE, Curtea solicită ca numărul avocaților generali să se majoreze cu trei persoane, respectiv unsprezece, în loc de opt, ar trebui ca Republica Polonă, similar Republicii Federale a Germaniei, Republicii Franceze, Republicii Italiene, Regatului Spaniei și Regatului Unit, să aibă un avocat general permanent și să nu mai participe la sistemul de rotație, care ar funcționa prin rotația a cinci avocați generali, în loc de trei.
- 6 Prin Decizia 2013/336/UE a Consiliului din 25 iunie 2013 privind majorarea numărului de avocați generali ai Curții de Justiție a Uniunii Europene (JO 2013, L 179, p. 92), numărul avocaților generali a fost majorat de la opt la unsprezece.

Istoricul cauzei

- 7 În anul 2005, la propunerea guvernului Regatului Unit, reprezentanții guvernelor statelor membre au numit-o pe doamna Sharpston pentru a exercita funcția de avocat general la Curte pe durata mandatului predecesorului său rămasă neexecutată, și anume până la 6 octombrie 2009. În anul 2009, în urma unei noi propuneri a aceluiași guvern, recurenta a fost numită în calitate de avocată generală la Curte pentru un nou mandat de șase ani, pentru perioada cuprinsă între 7 octombrie 2009 și 6 octombrie 2015. În sfârșit, în temeiul Deciziei (UE, Euratom) 2015/578 a reprezentanților guvernelor statelor membre din 1 aprilie 2015 de numire a unor judecători și a unor avocați generali în cadrul Curții de Justiție (JO 2015, L 96, p. 11), recurenta a fost numită pentru a exercita funcția de avocat general pentru perioada cuprinsă între 7 octombrie 2015 și 6 octombrie 2021.
- 8 La 29 ianuarie 2020, Conferința reprezentanților guvernelor statelor membre a adoptat declarația în litigiu, în care a amintit că, întrucât Regatul Unit a declanșat procedura prevăzută la articolul 50 TUE pentru a se retrage din Uniune, tratatele vor înceta să se aplice statului membru respectiv de la data intrării în vigoare a Acordului de retragere. Aceasta a amintit de asemenea că, în consecință, mandatele membrilor instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii care au fost numiți, desemnați sau aleși ca urmare a calității Regatului Unit de stat membru al Uniunii vor înceta la data retragerii. Ea a arătat că rezulta de aici că postul permanent de avocat general care era atribuit Regatului Unit prin Declarația cu privire la articolul 252 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene referitor la numărul de avocați generali ai Curții, anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona, va fi inclus în sistemul de rotație al statelor membre pentru numirea avocaților generali. Conferința a luat act de faptul că, potrivit ordinii protocolare, următorul stat membru eligibil ar fi Republica Elenă. Aceasta a convenit că, având în vedere circumstanțele excepționale în care urma să fie efectuată această numire și în scopul respectării regulii privind reînnoirea parțială a membrilor Curții la fiecare trei ani, precum și a regulii privind durata de șase ani a mandatului lor, astfel cum figurează la articolul 253 TFUE, mandatul de avocat general propus de Republica Elenă pentru postul de avocat general devenit vacant se va încheia la data următoarei înlocuiri parțiale a membrilor Curții, respectiv 6 octombrie 2021.

Procedura în fața Tribunalului și ordonanța atacată

- 9 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 7 aprilie 2020, recurenta a solicitat anularea în parte a declarației în litigiu.
- 10 În ordonanța atacată, după ce a constatat, la punctul 27 din aceasta, că declarația în litigiu nu fusese adoptată de Consiliu, ci de Conferința reprezentanților guvernelor statelor membre, Tribunalul a respins ca inadmisibilă, la punctul 28, acțiunea cu care a fost sesizat în măsura în care era îndreptată împotriva Consiliului.
- 11 În ceea ce privește concluziile îndreptate împotriva Conferinței reprezentanților guvernelor statelor membre, Tribunalul a amintit, la punctele 29 și 30 din ordonanța atacată, că este competent în temeiul articolului 263 TFUE numai în privința acțiunilor introduse împotriva actelor instituțiilor, organelor, oficiilor sau agențiilor Uniunii și că din jurisprudența Curții rezultă că actele adoptate de reprezentanții guvernelor statelor membre care acționează nu în

calitate de membri ai Consiliului sau de membri ai Consiliului European, ci în calitatea lor de reprezentanți ai guvernelor proprii și exercită astfel în mod colectiv competențele statelor membre nu sunt supuse controlului de legalitate exercitat de instanța Uniunii.

- 12 Tribunalul s-a referit de asemenea, la punctele 31 și 32 din ordonanța atacată, la Ordonanța vicepreședintei Curții din 10 septembrie 2020, Reprezentanții guvernelor statelor membre/Sharpston [C-424/20 P(R), nepublicată, EU:C:2020:705], pentru a aminti, pe de o parte, că actul de numire a unor judecători și avocați generali ai Curții, în conformitate cu articolul 253 alineatul (1) TFUE, este adoptat de comun acord de guvernele statelor membre și, pe de altă parte, că o acțiune este vădit inadmisibilă în măsura în care prin aceasta se urmărește anularea unei decizii care provine nu de la o instituție, organ, oficiu sau agenție a Uniunii, ci de la reprezentanți ai guvernelor statelor membre care exercită competențele acestora din urmă.
- 13 La punctul 33 din ordonanța atacată, Tribunalul a arătat că, la 29 ianuarie 2020, reprezentanții guvernelor a 27 dintre cele 28 de state membre ale Uniunii la această dată au participat la reuniunea care a condus la declarația în litigiu și pe care au adoptat-o în calitate de reprezentanți ai guvernelor statelor membre ale Uniunii, iar nu în calitate de membri ai Consiliului. La punctul 34 din această ordonanță, Tribunalul a adăugat că, în pofida menționării Consiliului în antetul său și a faptului că a fost publicată pe site-ul internet al Consiliului, declarația în litigiu arată, prin conținutul său, că este vorba despre o declarație a reprezentanților guvernelor statelor membre ale Uniunii, făcută de comun acord, iar nu despre un act al Consiliului sau al unui organ sau entități a Uniunii.
- 14 Tribunalul a concluzionat, la punctul 35 din ordonanța atacată, că acțiunea cu care a fost sesizat trebuia respinsă ca inadmisibilă.

Procedura în fața Curții și concluziile recurente

- 15 Prin recursul formulat, doamna Sharpston solicită Curții anularea ordonanței atacate, obligarea celorlalte părți din procedură să răspundă la întrebarea dacă este necesar să se considere că mandatul său s-a încheiat la momentul retragerii Regatului Unit din Uniune, la 31 ianuarie 2020 la miezul nopții, în temeiul articolului 50 alineatul (3) TUE, retrimiteră cauzei spre rejudecare Tribunalului, cu excepția cazului în care stadiul procedurii permite Curții să se pronunțe, și obligarea Consiliului, precum și a Conferinței reprezentanților guvernelor statelor membre la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

- 16 Potrivit articolului 181 din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul este, în tot sau în parte, în mod vădit inadmisibil sau în mod vădit nefondat, Curtea poate oricând, la propunerea judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, să decidă să respingă recursul respectiv, în tot sau în parte, prin ordonanță motivată.
- 17 În prezenta cauză se impune aplicarea acestui articol.
- 18 În susținerea recursului formulat, recurenta invocă cinci motive.

Cu privire la primul-al treilea și la al cincilea motiv

Argumentația recurentei

- 19 Prin intermediul primului motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat articolul 263 TFUE prin faptul că a statuat, la punctele 29 și 35 din ordonanța atacată, că acțiunea era inadmisibilă pentru motivul că nu era îndreptată împotriva unui act adoptat de o instituție, de un organ, de un oficiu sau de o agenție a Uniunii.
- 20 Ea susține că reiese nu numai din modul de redactare a articolului 263 TFUE, în diferitele sale versiuni lingvistice, ci și din geneza și din obiectivul acestui articol, precum și din jurisprudența Curții că domeniul de aplicare al articolului menționat trebuie interpretat în sens larg, indiferent dacă este vorba despre actele pe care le vizează sau despre autorii acestora.
- 21 Recurenta arată că, deși Curtea exclude din domeniul de aplicare al articolului 263 TFUE actele adoptate de reprezentanții guvernelor statelor membre în afara cadrului juridic al Uniunii, situația nu poate fi aceeași pentru cele, precum decizia în litigiu, adoptate de reprezentanții guvernelor statelor membre care acționează în cadrul competențelor conferite sau așa-zis conferite prin tratate și care au efecte în ordinea juridică a Uniunii.
- 22 Aceasta susține că, la punctele 30, 32 și 35 din ordonanța atacată, Tribunalul a săvârșit, așadar, o eroare de drept prin faptul că a considerat că toate actele adoptate de reprezentanții guvernelor statelor membre în altă calitate decât cea de membri ai Consiliului sau ai Consiliului European nu pot face obiectul unui control jurisdicțional în temeiul articolului 263 TFUE și că ar fi trebuit să rețină competența sa pentru a aprecia legalitatea deciziei în litigiu, în măsura în care a pus capăt în mod prematur mandatului său de avocat general.
- 23 În cadrul observațiilor finale, recurenta adaugă că din cuprinsul punctelor 91-98 din Hotărârea din 16 decembrie 2020, Consiliul și alții/K. Chrysostomides & Co. și alții (C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P și C-604/18 P, EU:C:2020:1028), reiese că imposibilitatea de a controla un acord politic în temeiul articolului 263 TFUE presupune existența unor căi de atac alternative împotriva actelor de punere în aplicare a acestui acord, pentru a evita ca justițiabilii să fie privați de dreptul lor la o protecție jurisdicțională efectivă, consacrat la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Or, în speță nu ar exista astfel de căi de atac alternative.
- 24 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a omis în mod eronat să distingă, în vederea stabilirii competenței sale, decizia reprezentanților guvernelor statelor membre de a numi un avocat general la Curte de decizia prealabilă referitoare la postul vacant astfel ocupat, în condițiile în care acțiunea cu care este sesizat în cauza T-180/20, precum și prezentul recurs, privesc această din urmă decizie.
- 25 Ea arată că, deși, în general, nu se pune problema dacă postul unui membru al Curții este efectiv vacant, nu se poate exclude ca aceasta să apară în anumite situații. În această privință, ea apreciază că un act al statelor membre care ar constata în mod nelegal faptul că un astfel de post este vacant ar trebui să poată fi controlat de instanțele Uniunii.
- 26 Recurenta susține că trebuie să revină, așadar, numai instanțelor Uniunii sarcina de a se pronunța cu privire la acest subiect și se referă în special la articolul 19 TUE și la articolele 4 și 6 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene.

- 27 Recurenta adaugă că validitatea actelor reprezentanților guvernelor statelor membre prevăzute de Tratatul FUE poate fi de altfel contestată, cel puțin indirect, prin alte căi procedurale decât acțiunea în anulare, astfel cum a admis Consiliul în numele Conferinței reprezentanților guvernelor statelor membre în cadrul excepției de inadmisibilitate invocate în fața Tribunalului, și trebuie să se deducă de aici că o acțiune directă împotriva acestor acte trebuie să fie de asemenea posibilă.
- 28 În consecință, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept prin faptul că a constatat, la punctele 30, 32 și 35 din ordonanța atacată, că actele reprezentanților guvernelor statelor membre, oricare ar fi acestea, nu pot face obiectul unei acțiuni în temeiul articolului 263 TFUE.
- 29 Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurenta arată că Tribunalul a interpretat în mod eronat, la punctele 30, 33 și 34 din ordonanța atacată, principiile rezultate din Hotărârea din 30 iunie 1993, Parlamentul/Consiliul și Comisia (C-181/91 și C-248/91, EU:C:1993:271).
- 30 Ea susține că din această hotărâre nu rezultă că ansamblul actelor reprezentanților guvernelor statelor membre care acționează în mod concertat sunt excluse de la controlul jurisdicțional în cadrul articolului 263 TFUE, dar că Curtea s-a pronunțat în hotărârea menționată numai cu privire la actele adoptate de reprezentanții guvernelor statelor membre în afara ordinii juridice a Uniunii.
- 31 Astfel, problema dacă instanțele Uniunii sunt competente să controleze legalitatea unui act, precum declarația în litigiu, adoptat de reprezentanții guvernelor statelor membre în temeiul competențelor conferite sau așa-zis conferite prin tratate și care are efecte în ordinea juridică a Uniunii nu ar fi fost soluționată în jurisprudența Curții și ar trebui să primească un răspuns afirmativ.
- 32 Prin urmare, la punctele 30 și 35 din ordonanța atacată, Tribunalul s-ar fi referit în mod eronat la Hotărârea din 30 iunie 1993, Parlamentul/Consiliul și Comisia (C-181/91 și C-248/91, EU:C:1993:271), și în special la punctul 12 din această hotărâre, pentru a-și întemeia analiza și ar fi trebuit cel puțin să vizeze alte fragmente din hotărârea respectivă, precum punctul 13 din aceasta, din care ar reieși că actele care produc efecte juridice asupra terților în ordinea juridică a Uniunii trebuie supuse controlului instanțelor Uniunii.
- 33 Prin intermediul celui de al cincilea motiv, recurenta susține, cu titlu subsidiar, că Tribunalul a omis de asemenea în mod eronat, la punctele 27 și 28 din ordonanța atacată, să răspundă la argumentul său potrivit căruia, deși Conferința reprezentanților guvernelor statelor membre nu poate avea calitatea de pârâtă într-o acțiune exercitată în temeiul articolului 263 TFUE, Consiliul este cel care trebuie să dețină o astfel de calitate, ca *alter ego* al acestei Conferințe sau ca instituție a Uniunii care este cel mai strâns legată de aceasta, datorită implicării sale în adoptarea și în promulgarea declarației în litigiu.
- 34 Ea se întemeiază în special pe necesitatea de a controla eventualele încălcări ale dreptului Uniunii de către statele membre dacă acestea nu pot avea calitatea de pârâte într-un astfel de proces și consideră că, deși Consiliul nu este autorul actului atacat, el ar trebui totuși să poată fi considerat răspunzător pentru acesta în fața instanțelor Uniunii.
- 35 Recurenta susține că dispozițiile tratatelor referitoare la competența Curții nu enunță în mod exhaustiv pârâtii și se referă prin analogie la articolele 268 și 340 TFUE.

- 36 Ea arată că trebuie să se stabilească dacă constatarea privind postul vacant pe care îl ocupa anterior, efectuată în decizia în litigiu, este fapta Consiliului, a Conferinței reprezentanților guvernelor statelor membre sau a președintelui Curții de Justiție a Uniunii Europene și consideră că, în orice caz, Curtea este singura abilitată să se pronunțe cu privire la acest aspect.
- 37 Recurenta adaugă că Consiliul, prin intermediul serviciului său juridic, a jucat un rol activ, fie singur, fie împreună cu Conferința reprezentanților guvernelor statelor membre, în ceea ce privește stabilirea încheierii anticipate a mandatului său, și este astfel coautor al viciului care afectează declarația în litigiu.

Aprecierea Curții

- 38 Prin intermediul primului-al treilea și al celui de al cincilea motiv, care trebuie analizate împreună, recurenta susține în esență că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a respins ca inadmisibilă cererea sa de anulare în parte a declarației în litigiu pentru motivul că a fost adoptată de reprezentanții guvernelor statelor membre care au acționat în această calitate, iar nu de Consiliu.
- 39 Potrivit jurisprudenței Curții, din modul de redactare a articolului 263 TFUE rezultă că actele adoptate de reprezentanții guvernelor statelor membre, care acționează nu în calitate de membri ai Consiliului, ci în calitate de reprezentanți ai guvernelor lor, și care exercită astfel în mod colectiv competențele statelor membre, nu sunt supuse controlului de legalitate exercitat de instanța Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 iunie 1993, Parlamentul/Consiliul și Comisia, C-181/91 și C-248/91, EU:C:1993:271, punctul 12).
- 40 Criteriul pertinent astfel reținut de Curte pentru a exclude competența instanțelor Uniunii de a soluționa o acțiune în justiție îndreptată împotriva unor asemenea acte este, așadar, cel referitor la autorul lor, independent de efectele juridice obligatorii ale acestora.
- 41 Prin urmare, argumentele invocate de recurentă în cadrul primului și al celui de al cincilea motiv, potrivit cărora ar trebui să se interpreteze în sens larg autorii actelor la care se referă articolul 263 TFUE, și anume instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, pentru a se considera că decizia în litigiu a fost adoptată de o instituție, de un organ, de un oficiu sau de o agenție a Uniunii în sensul acestui articol sau cel puțin pentru a se asimila acțiunea introdusă în fața Tribunalului unei acțiuni formulate împotriva unei decizii a Consiliului, ținând seama de implicarea acestuia în adoptarea și difuzarea deciziei respective, nu pot fi reținute fără a contraveni modului clar de redactare a acestui articol.
- 42 Este evident că o astfel de interpretare ar fi contrară și voinței autorilor tratatelor, pe care o reflectă articolul 263 TFUE, al cărui domeniu de aplicare se limitează numai la actele de drept al Uniunii adoptate de instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, de a exclude de la controlul jurisdicțional al Curții actele a căror adoptare revine statelor membre, precum deciziile de numire a membrilor instanțelor Uniunii.
- 43 Deși, în speță, declarația în litigiu nu implică nicio numire, ea este totuși strâns legată de exercitarea acestei competențe, întrucât ia act de postul vacant pe care îl implică ieșirea Regatului Unit din Uniune și stabilește unele dintre consecințele juridice care vor trebui deduse de aici cu ocazia numirii pe postul menționat.

- 44 Contrar celor susținute de recurentă în cadrul celui de al treilea motiv, din cele de mai sus rezultă că este de asemenea irelevant dacă reprezentanții guvernelor statelor membre au acționat în cadrul tratatelor sau al altor surse juridice, precum dreptul internațional.
- 45 În consecință, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare atunci când a amintit, la punctul 30 din ordonanța atacată, că din articolul 263 TFUE reiese că actele adoptate de reprezentanții guvernelor statelor membre care acționează nu în calitate de membri ai Consiliului sau de membri ai Consiliului European, ci în calitatea lor de reprezentanți ai guvernelor lor și care exercită astfel în mod colectiv competențele statelor membre nu sunt supuse controlului de legalitate exercitat de instanța Uniunii.
- 46 În cadrul celui de al doilea motiv, recurenta arată că instanțele Uniunii ar trebui să rețină totuși competența lor pentru a aprecia legalitatea declarației în litigiu pentru motivul că ar implica o decizie a reprezentanților guvernelor statelor membre de constatare, în mod *ultra vires*, a încheierii anticipate a mandatului său de avocat general.
- 47 Această analiză nu poate fi însă reținută din moment ce nu se poate considera, în orice caz, că declarația în litigiu a fost adoptată de o instituție, de un organ, de un oficiu sau de o agenție a Uniunii menționată la articolul 263 TFUE.
- 48 În plus, trebuie să se constate că nu se poate considera că declarația în litigiu implică o decizie cu efecte juridice care o lezează pe recurentă în măsura în care s-ar fi decis încheierea anticipată a mandatului său de avocat general, Conferința reprezentanților guvernelor statelor membre limitându-se să ia act de consecințele pe care le implică în mod necesar ieșirea Regatului Unit din Uniune.
- 49 Astfel, întrucât tratatele au încetat să se mai aplice Regatului Unit la data retragerii sale, 1 februarie 2020, în temeiul articolului 50 alineatul (3) TUE, statul respectiv nu mai este, de la această dată, un stat membru. Rezultă de aici, după cum enunță al optulea considerent al preambulului Acordului de retragere, că mandatele în curs ale membrilor instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii care au fost desemnați, numiți sau aleși ca urmare a calității Regatului Unit de stat membru al Uniunii s-au încheiat automat la această dată.
- 50 În consecință, nu se poate reproșa Tribunalului că nu s-a considerat competent să aprecieze legalitatea unei așa-zise decizii a reprezentanților guvernelor statelor membre prin care se constată încheierea anticipată a mandatului recurente.
- 51 Rezultă că primul-al treilea și al cincilea motiv trebuie respinse ca fiind în mod vădit nefondate.

Cu privire la al patrulea motiv

Argumentația recurente

- 52 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, recurenta susține că, la punctele 31 și 32 din ordonanța atacată, Tribunalul a dat în mod eronat o valoare de precedent Ordonanței vicepreședintei Curții din 10 septembrie 2020, Reprezentanții guvernelor statelor membre/Sharpston [C-424/20 P (R), nepublicată, EU:C:2020:705], deși o astfel de ordonanță nu putea să prejudice fondul în prezentul litigiu.

- 53 Aceasta adaugă că Tribunalul s-a întemeiat de asemenea în mod eronat, la punctul 31 din ordonanța atacată, pe ordonanța menționată, din moment ce aceasta privea o acțiune având ca obiect o decizie de numire a unui avocat general la Curte, în condițiile în care acțiunea sa viza decizia reprezentanților guvernelor statelor membre prin care se constata existența unui astfel de post vacant.
- 54 În plus, Ordonanța vicepreședintei Curții citată la punctele 31 și 32 din ordonanța atacată ar fi fost dată cu încălcarea normelor de procedură ale Curții, în special pentru că recurenta nu a fost ascultată, deși nu s-a constatat nicio urgență, dar și pentru că argumentele invocate de reprezentanții guvernelor statelor membre ar fi trebuit respinse ca inadmisibile pentru motivul că erau invocate pentru prima dată în fața Curții.
- 55 În sfârșit, recurenta susține că, procedând astfel, Tribunalul a încălcat el însuși principiul *audi alteram partem* prin faptul că nu i-a permis să își prezinte observațiile cu privire la relevanța punctului 12 din Hotărârea din 30 iunie 1993, Parlamentul/Consiliul și Comisia (C-181/91 și C-248/91, EU:C:1993:271), vizat la punctul 30 din ordonanța atacată, și a Ordonanței vicepreședintei Curții din 10 septembrie 2020, Reprezentanții guvernelor statelor membre/Sharpston [C-424/20 P(R), nepublicată, EU:C:2020:705], vizată la punctele 31 și 32 din ordonanța atacată. Procedând astfel, Tribunalul ar fi „extins” și „prelungit” în mod nejustificat nu numai efectul juridic, ci și viciile de procedură ale acestei ordonanțe a vicepreședintei Curții.

Aprecierea Curții

- 56 În ceea ce privește argumentele referitoare la eroarea care ar fi fost săvârșită de Tribunal, la punctele 31 și 32 din ordonanța atacată, cu privire la domeniul de aplicare al Ordonanței vicepreședintei Curții din 10 septembrie 2020, Reprezentanții guvernelor statelor membre/Sharpston [C-424/20 P(R), nepublicată, EU:C:2020:705], care nu ar fi, în plus, relevantă pentru prezenta cauză, este suficient să se constate că Tribunalul nu a săvârșit, în orice caz, nicio eroare prin faptul că a amintit, pe de o parte, la punctul 31 menționat, că un act de numire a unor judecători și avocați generali ai Curții este adoptat, în conformitate cu articolul 253 TFUE, de comun acord de către guvernele statelor membre și, pe de altă parte, la punctul 32 menționat, că o acțiune exercitată în temeiul articolului 263 TFUE împotriva unui astfel de act este vădit inadmisibilă în măsura în care prin acesta se urmărește anularea unei decizii provenite de la reprezentanții guvernelor statelor membre care exercită competențele acestor state. Rezultă că asemenea argumente sunt vădit inoperante.
- 57 Argumentele referitoare la încălcările procedurale care ar fi fost săvârșite la momentul adoptării acestei ordonanțe a vicepreședintei Curții sunt, în plus, vădit inadmisibile din moment ce nu fac obiectul prezentei acțiuni.
- 58 Prin urmare, trebuie de asemenea respinse ca vădit nefondate afirmațiile recurente referitoare la încălcarea de către Tribunal a principiului contradictorialității.
- 59 În consecință, al patrulea motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte vădit nefondat.
- 60 Din cele de mai sus rezultă că, întrucât niciunul dintre motivele invocate de recurentă în susținerea recursului său nu a fost admis, se impune respingerea acestuia ca fiind în parte vădit inadmisibil și în parte vădit nefondat.

- 61 În aceste condiții, nu este necesar să se admită măsura de cercetare judecătorească solicitată de recurentă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 62 În temeiul articolului 137 din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, în ordonanța prin care se finalizează judecata se dispune cu privire la cheltuielile de judecată.
- 63 Întrucât prezenta ordonanță a fost dată înainte ca recursul să fie notificat celorlalte părți din procedură și, în consecință, înainte ca acestea să fi putut efectua cheltuieli de judecată, trebuie să se decidă că recurenta suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) dispune:

- 1) Respinge recursul ca fiind în parte vădit inadmisibil și în parte vădit nefondat.**
- 2) Doamna Eleanor Sharpston suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături